

DEBEVERE, Rafaël Augustinus, priester en publi-

cist (Arendonk 22 augustus 1887).

Hij studeerde enige tijd te Leuven, maar brak zijn studie af om naar het seminarie te gaan. Op 10 juni 1911 werd hij tot priester gewijd in het bisdom Brugge. Hij oefende het ambt van kapelaan uit te Gistel en te Poperinge, waar hij van 1919 tot '32 werkzaam was. Deze periode is bijzonder vruchtbaar geweest.

Als overtuigd Vlaming was hij o.a. stichter van de vereniging De Vlaamsche Vrienden en van diverse studiekringen en zangverenigingen, die in niet geringe mate hebben bijgedragen tot de culturele bewustwording van veel Vlamingen in de Westhoek. Vanwege zijn Vlaamse activiteit werd hij in 1932 door Mgr. Lamiroy, bisschop van Brugge, naar Dudzele overgeplaatst, waar hij een veel te zware taak kreeg toegewezen. In 1936 begaf zijn gezondheid het en was hij verplicht rust te nemen, totdat hij in 1940 benoemd werd tot directeur van het Sint-Antoniusinstituut te Loker, in de Westhoek. Bij wijze van eerherstel verleende Mgr. E.J. de Smedt, bisschop van Brugge, hem in 1962 eervol ontslag en benoemde hem tot ere-directeur.

Sedert zijn aankomst in de Westhoek in 1940 ging zijn grote belangstelling naar de Nederlandse aanwezigheid in Frans-Vlaanderen. Over de cultuurhistorische rijkdom van dit gebied legde hij een enorme documentatie aan. Hoewel hij geheel zijn leven bescheiden meewerkte aan diverse Vlaamse bladen, is hij pas van 1965 af – als bijna tachtigjarige – definitief aan het publiceren gegaan, vooral over onderwerpen i.v.m. Frans-Vlaanderen. Hierdoor wilde hij, de historische waarheid respecterend, aantonen dat Frans-Vlaanderen in cultuurhistorisch opzicht een wezenlijk deel uitmaakt van het Nederlands kunstpatrimonium.

In de op flamingantisch gebied eerder onverschillige Westhoek heeft Debevere ook door zijn moreel gezag grote invloed gehad.

WERKEN: *Rafaël Debevere. Historische en essayistische fragmenten*, in *VWS-Cahiers*, jg. 3 (herfst 1968, p. 1-4); - *Verzamelde Opstellen*, met woord vooraf door T. Lefèvre en inleiding door J. Deleu (1971).

JOZEF DELEU